

STÖRANDE LJUD

Till att börja med ska jag gnälla:

Jag tror att jag har nämnt tidigare att jag störs av ljudet från motorvägen trots att det är gården och skog emellan. Om jag inte sagt något om det, så säger jag det nu: Jag störs av motorljuden och tycker det är jobbigt att det inte är tyst så att jag kan höra vindens prassel med löven och kvittrande små fåglar. Flytta vill jag inte, för då får jag flytta utan gubbe.

Jag försöker trösta mig med att tänka: Det är väl bra att det kör långtradare med frukt och varor från andra platser i världen. Det är väl bra att folk har råd att ha bil så att de kan komma snabbare fram än med hästskjuts ... Men det är en klen tröst eftersom jag hade föredragit hästar på vägen där nere och jag kunde nöja mig med lokala varor ... och förresten så finns det väl andra vägar för långtradare och bilar. Det där med att lägga ut en spikmatta eller spränga bort en bit av vägen – är väl inte värt att tänka på.

Gubben min störs inte av vägen – han har ju bott här hela sitt liv även om det inte alltid varit lika mycket trafik. Dessutom hör han så pass dåligt att han måste ha hörapparater. Så det är inte så många yttre ljud som han störs av – men han har ständiga tjut och sus i öronen, så för honom är det aldrig tyst inne i huvudet. Så bara av det skälet borde jag skämmas över mitt gnällande och bli mer tacksam. Jag kan ju lägga huvudet under kudden och få det tyst – det kan inte han.

Så länge vi lever i denna världen så kommer vi att vara omgivna av någon form av sorl. Det kan vara ett ständigt surr av ord och tankar som hör denna världen till. Att bara vara stilla och ratta in rätt kanal är inte helt lätt. Och det där med att höra nåt från Gud – har ska man kunna göra det när det bara hörs en massa annat?! Att få möjlighet till stillhet kan vara riktigt knepigt men på inga sätt omöjligt.

Jag vill ta motorvägen som ett exempel igen. När jag ger någon eller något min odelade uppmärksamhet så hör jag varken personbilar, motorcyklar eller långtradare när jag är utomhus. Det är när jag blir påmind om det, som jag hör det! Att koncentrera sig på det som irriterar är ingen ny företeelse. Oavsett om det gäller motorljud eller något annat. Oavsett var man befinner sig. Irriterat sig på störande ljud eller tankar har nog många gjort genom mänsklighetens historia.

Vardagen har ofta sina "motorljud" och man kan välja att koncentrera sig på dem så de blir till gnissel och irritation – eller man kan välja att se och höra på ett annat sätt. Man kan välja hur mycket krut man vill lägga på irritationen eller om man hellre lägger det på annat.

Det är få liv som är perfekta och utan störningar av något slag. Men hur mäter man ett perfekt liv? Och om det är det – hur länge känns det så? Och vad händer när gråheten och bristerna kommer ikapp? Vad händer när de där irritationerna tar över!?

Vi kan leva på ett sätt som får oss att må bra och vara fokuserade på rätt saker. Vi kan vara burna av en himmelsk vind och inte vara så fixerade vid jordiska "motorljud" – så att vi missar det som är viktigare.

**Det fanns en tid, när det inte var ljud från en motorväg,
som jag störde mig på:**

Men det var inte ljuden som först fick mig att inse att jag fått dem i huset – det var de söndertuggade soppåsarna under diskbänken!

- Det behöver inte vara större hål än en blyertspennas tjocklek, var det någon som var vänlig att upplysa mig om.
- Jamen, hur får jag bort dem då? undrade jag fast jag anade att det var musfällor som gällde.

Första gången som fällan fångade en mus så ringde jag till en granne och bad om hjälp.

- Jag skickar över frun, svarade han snabbt.

Jag vågade inte ens öppna diskbänkskåpet utan satt i trappan till övervåningen och väntade på grannfrun. Så kom hon, iklädd diskhandskar och ett gott humör och tog hon sig an problemet.

- Kom och titta! ropade hon. Den har jättesöta ögon. De ser ut som små bruna glaspärlor.
- Nä, jag vill inte, svarade jag och satt kvar i trappan.

Jag blev aldrig vän med den där ljudkombinationen av en snärtig metallisk smäll; ett desperat krafsande och tystnad. Inte heller blev jag kompis med det där raspiga ljudet av små snabba musfötter. Jag hörde dem i tak och väggar och på golvet kring min säng. Jag gillrade fällor och ringde till grannar tills den dag mamma sa i telefonen.

- Du måste ju försöka klara av det där själv. Du kan inte ringa och besvara grannarna varje gång. Det är bara att ta på diskhandskar, ta fram soppåsen, peta loss musen, knyta ihop soppåsen och bära ut den.
- Väntar du i telefonen då, undrade jag.

Hon lovade och jag försökte själv. Det var skönt att höra mamma säga att jag var duktig.

Det jobbigaste var att peta loss den, så nästa gång kastade jag musen med fälla och allt. Det gick åt en hel del fällor och mer ost än beräknat – en del möss åt bara, utan att förstå att de skulle fastna. Jag hade fällor i sopskåpet, under sängen och i förrådet under trappen – och för varje gång jag hörde den där metalliska smällen så rös jag.

De raspiga ljuden av fötter hade jag aldrig hört på övervåningen även om det hördes ditupp när någon fastnade, så dit flydde jag undan.. Desto större de var, desto längre var dödskampen, krafsandet och fällans dunsar mot golvet.

Det var inte mössen som fick mig att sälja huset men det var dem jag skulle sakna minst. Men innan jag kunde flytta skulle huset tömmas. Några vänner undrade om jag behövde hjälp men jag tackade nej för jag ville inte besvara.

- Jag ska bara tömma vinden, svarade jag. Det ska jag nog klara själv. Men tack i alla fall.

När jag öppnade vindluckan och sträckte mig efter snöret som skulle dra ner trappstegen, hörde jag igen de där snabba raspiga ljudet av fötter som skyndade undan. Jag stängde luckan igen och tog fram telefonen.

- Jo, det där med att ni undrade om jag behövde hjälp? Gäller det fortfarande?